

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XIII. évfolyam 6. szám

2025. december

Kedves Oloasó!

Advent különös időszaka az évnek. Szinte mindenben megindul valamiféle szent igyekezet, amelyet kívülről is hajtanak, űznek, s megyünk egy vágyott cél felé, amelyet magunk sem tudunk pontosan megfogalmazni, hogy mi az. Készülni kell, ünnepelni kell, mindennek rendben kell lenni. Ám érezzük, hogy meg kellene állni, meg kellene pihenni egy pillanatra vagy többre, hogy ne csak a környezet, hanem a bennünk lévő érzések, gondolatok is a helyükre kerüljenek. Így készült gyülekezetünk ez évi adventi útja is. Volt benne megállás, elindulás, mozdulás és csendben maradás, hiszen mindegyiknek helye van!

Az út egy kiállítással, és annak megnyitójával kezdődött, amelyen Nagy Istvánné balmazújvárosi pedagógus-bútorfestő-művész csodálatos templomi fakazetta-festményeit csodálhattuk meg. A művésznő ugyan nem tudott jelen lenni, pedig nagyon készült, de a technika segítségével mégis közöttünk lehetett. Elmondta, mit jelentenek azok az ősi motívumok, melyek magukkal ragadják a szemlélődőt. Mindenkit elbűvöltek a képek, s azok üzenetei, melyek összekötik a múltat a jelennek.

Évek óta hagyomány gyülekezetünkben, hogy advent elején, ha lehet az első adventi vasárnapon *adventi kézműves délután* szervezünk. Sokféle karácsonyi dísz lehet készíteni. Kicsik és nagyok, idősek és fiatalok egyaránt megélhették kreativitásukat. A legnagyobb sikere mindig az adventi koszorú készítésének van, de a többi kézműves munkán is szívesen dolgoztak a jelenlévők. Már van egy kialakult csapat, akik minden ilyen alkalmat megragadnak, hogy együtt munkálkodjanak. Jó azt látni, amikor egy idősebb mellé leül egy gyermek, vagy épp fordítva, s a tapasztaltabb segíti a kisebbet.

A *templomi adventi koszorút* hagyományosan a gyülekezet ifjai készítik. A fiatalokkal mindig jó hangulatban telik ez az alkalom, a végeredményben pedig mi gyönyörködhetünk négy héten át. Néhány éve a férfikörrel is készítettünk egy nagyobb *adventi koszorút a nyugdíjasház udvarára*.

Adventi hagyományunkká vált a *gyülekezet adventi kalendárium*a, mely arról szól, hogy advent idején mindig más-más gyülekezeti tagunk küld egy fotót adventi készülődéséről. Adventi koszorú, dísz, adventi kivilágítás, melyhez egy-egy igei üzenet társul a gyülekezet Facebook oldalán. Ebben az évben *Jókai Mór* születésének 200. évfordulója alkalmából a 'Melyiket a kilenc közül?' című novellájának egy-egy részletével kiegészülve. December első napján kezdtük és szenteste érkezünk el a történet végéhez.

Évek óta működik gyülekezetünkben az *adventi gyertyagyújtás* a vasárnapi istentiszteletek keretében. Az istentiszteleteken mindig más, a gyülekezetünkhöz tartozó csoport tagjai gyújtják meg a gyertyákat egy-egy rövid műsorral. Az első vasárnapon intézményünk dolgozói, a második vasárnap pedig nőszövetségünk tagjai. Erre a vasárnapra esett idén a *Kárpát-medencei Imanap*, mely minden esztendő decemberének első vasárnapja. Ebben az évben kiemelten a délvidéki magyar református testvéreinkért imádkoztunk. Ők állították össze azt az anyagot, mely bemutatja életüket, a szórványlét nehézségeit, de az összefogásban rejlő áldásokat is.

A harmadik vasárnapon mutatkozott be *gyülekezetünk* újonnan alakult *kórusa*, akik nagy lelkesedéssel indultak a tanulás útján. A karvezetői munka és a tagok odaszánása eredményeként rövid idő alatt látványos eredményt értünk el, mely kivívta a gyülekezet elismerését is. A negyedik vasárnap gyermekeink és egy presbiter testvérünk szolgáltak közöttünk: saját költemény, orgona, gitár és cselló együtt.

Az előző év sikerén felbuzdulva ismét *rajzpályázatot* hirdettünk az általános iskolás gyermekek számára: 'A kis Jézus megszületett...' címmel. Jézus születésének történetét kellett lerajzolniuk. Az alsós és felsős korosztályból összesen 60 pályamű érkezett be határidőre. Az értékelés szempontja elsősorban az volt, hogy a születéstörténet hiteles ábrázolása jelenjen meg, valamint fontos volt az igényes, szép kivitelezés. A két korcsoportban az első három helyezés mellé különdíjakat is osztottunk, hiszen így is nehéz volt

választani a szebbnél szebb alkotások közül. Az eredményhirdetés advent harmadik vasárnapján volt.

Az adventi időszak másik hagyományos eseménye gyülekezetünkben a *mézeskalács sütés*, amelyet jellemzően a nőszövetség tagjai készítenek, kiegészülve a Nappali Klub lelkes tagjaival, munkatársaival. Ebben az évben is sok szorgos kéz gyúrta nyújtotta, sütötte és díszítette a mézeskalácsokat. A kész termék jelentős része a Gyulai Pándy Kálmán Kórház református missziójához került, akik kiosztották az ott lévő fekvő betegeknek. A fennmaradó rész a Nappali Klub ellátottjainak karácsonyi alkalmának fényét emelte, amikor is a Kossuth utcai óvodások hoztak örömet az idősek szívébe, lelkébe. Az idősek nagy szeretettel és könnyes szemmel fogadták az ovisok megható műsorát, s az előadás végeztével a gyermekek és az idősek mézeskalácsot (is) kaptak ajándékba, a gyönyörűen megterített asztalok körül.

Intézményünk nappali klubjának 'A Szakkörös' tagjai olyan jó kezdeményezéssel álltak elő, melynek adventi kézműves játékonysági vásár lett az eredménye.

Az adventi időszak az adakozás, a rászorulókkal szembeni nagyobb érzékenység időszaka is. Ilyenkor mindenki szívesebben és szeretettel ad, és gyűjt azok számára, akik segítséget szenvednek. Gyülekezetünk ebben az évben is csatlakozott a Magyar Református Szeretetszolgálat adománygyűjtő akcióihoz. Gyűjtöttünk tartós élelmiszert, tisztítószeret, készültek a cipősdobozok és külön ruhaadomány is volt. A jelentős mennyiségű adományt eljuttattuk a szeretetszolgálathoz, de ahogy szoktuk, helyben is segítettünk családokat. Egyfelől a rajzpályázaton is indult hittanos gyermekek közül, illetve egy olyan családot is támogattunk, akiknek lakhatatlanná vált a házuk. Új otthonukban látogattuk meg őket, és vittünk nekik: élelmiszert, pénzádományt és utalványt.

Így érkezünk el az adventi utunk csúcspontjához, a karácsonyi koncerthez, melyen Bácskay-Szarvas Zsófia énekművész és Kun Rajmund orgonaművész voltak vendégeink. A párost gyülekezetünk orgonista kántora segítette. Csodálatos zenéjükkel elvarázsoltak bennünket, és egyre feljebb emeltek a hétköznapiok lehúzó szürkeségéből, az embervilág sötétségéből, fel az Istenhez, és el egészen Betlehemig, ahol megszületett az, akinek jöttét várjuk.

Valóságosan és a lelkünkben is olyan utakat járhattunk be, melyek elvezettek Ahhoz, aki mindig is ott volt a világ közepén, és azt akarja, hogy ott legyen a mi életünk legfontosabb helyén: a szívében. Dicsőség a megszületett Úrnak azért, amit értünk, velünk és bennünk tett ezen az adventen is!

Koncz Zsolt, lelkipásztor

Templomba hív a harang!

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, elérte szülésének ideje, és megszületett elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát. Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymásból: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megígérte nekik.” (Lukács 2,1–20)

Kedves Testvérek!

Az ünnep előtt sokféle érzés és teendők sora, listák kavarnak az emberben, s ezekhez szinte minden évben párosul valamilyen újabb érzés. Hol az a meghatározó, hogy elkéstünk, hol meg az, hogy „már most?” Már ilyen hamar / idejekorán? – Hamarabb díszíteni a házainkat, tereinket. Hamarabb megnyitni a vásárokat, vagy épp az ünnepi programok sorozatát.

Miért van ez így? Karácsony ünnepe minden ember számára különleges, legyen hívó vagy hitetlen. Van benne valami olyan, ami az év más szakaszában nincs. Ez pedig olyan szép, szívet melengető, a lelkünknek pedig oly szükséges, hogy azt kívánjuk: még! És hozzáfogunk, hogy megteremtsük...

Sikerül? A karácsonyi hangulat / érzés megteremthető? Kialakítható? Megszervezhető?

Ha a válaszuk igen, akkor annak kell valamilyen jele legyen. Ezért kellene a fények, a díszek, az illatok. Ezért vannak az adventi alkalmak, események, programok, hogy meg hozzák azt az érzést, melyet karácsonynak hívunk. Sikerült ebben az évben? Elért a sok-sok lehetőség a lelkünkig? Megfogott? Megragadott bennünket? Vagy a nagy kínálatban elvesztünk valahol... Mi épp úgy, mint az ünnep lényege.

Bármennyire is úgy gondoljuk, de az ünnepet nem lehet megszervezni. Mindent előkészíthetünk, minden sort kipipálhatunk a teendők listáján, tökéletesen elvégezve, de ez még nem hozza automatikusan a szívünkbe: karácsony van.

Az ember a hit dolgaiban jelt kíván. Sokszor olvasunk erről a Szentírásban, már az Ószövetség lapjain is. Jelt kívántak a nagy kiválasztottak, Gedeon a bíra, Ezékiás király vagy a próféták is. De Zakariás is úgy válaszolt az angyalnak, aki fia, az útkészítő Keresztelő János születéséről beszélt, hogy „*Miből tudhatom ezt meg?*” Jézus kortársai, de még tanítványai is folyton „jelt” kívántak. Jelet, mikor tanított, mikor gyógyított, a kereszten is, de a feltámadt Úrtól is. – Ilyen az ember. Jelt kíván, s hitét feltételekhez köti.

Ha a jelet megkaptuk? Mi történik? Egyáltalán észrevesszük? Megértjük? Vesszük az adást? Vagy bezárkózva elmegyünk a jelek mellett. Az ünnepre való készüléskor is mindent kipipáltunk, de a lényeg mellett elmentünk. A mellett a mondat mellett, mely csak nekünk szólt, egy olyan mosoly mellett, mely csak ránk irányult, vagy akár valaki mellett, az Isten mellett, Jézus mellett. Bármennyire is szeretnénk a karácsonyt nem lehet megszervezni, vagy megrendezni, mint egy filmet. Az emberi erőlködés itt hasztalan, s kudarcba fullad: indulatokba, haragba, vitákba, s a „nagy erőlködéseknek, nyögés a végük”. – Ugye, ismerős??

Mert a karácsony jön. Érkezik. Adatik. Nem tőlünk/belőlünk, hanem Istentől. Mindenkihez. Isten mindeközben figyel rád. Rád, aki megtört vagy a sok teendőben. A munkádban vagy a családi életedben. Így szól az Úr: „*a jel pedig ez lesz.*” Ilyen Urunk van. Teljesíti feltételeinket, mert ismer minket. A karácsony jele: a gyermek, az isteni kised.

*„Hogy betelt az idő,
kaput nyitott a távol,
s elindult a FIÚ
az örökkévalóságból.
Múló évezreken
úgy lépett át a lába,
mint kinek az idő
cselédje, hű szolgája.*

*Váratlan érkezett
egykor, karácsony este,
gyermek képében egy
parányi, gyöngye testbe’,
s volt, ki sejtette már:
e mustármagnyi Élet
megnő majd, s átszővi
végül a Mindenséget.”
(Füle Lajos)*

Meglátjuk? Észrevesszük? Vagy az ünnepi forgatagban már nincsen számára hely... A világ elveszítette a jelet: kitette, mert nem trendi, mert nem eladható. Az ünnep ezért elvesztette a lényegét, s maradt a varázslatosság, mesés és titokzatosnak mondott hangulat hajhászása, ami minden, csak az nem.

Ott a betlehemi mezőn tanyázó fáradt, magányos, csüggedt emberi lelkekbe azonban egyszer csak belehasított az angyali szó, s erről nem lehetett nem tudomást venni. Megragadta őket, meg is ijedtek, de az üzenetet nem lehetett nem meghallani: „*nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*” (Lk 2,10) – Ez az ige, az Istentől jövő üzenet, mely azóta is szól. A pecsétje pedig a jel: a gyermek. – Jel és pecsét. Ezt akarjuk mi is. Meg is kapod, Testvérem.

Itt van előtted. A Betlehemben megszületett Gyermek maga a jel és a pecsét. Érte jöttünk ma mi is. Az úrvacsorai jegyek hitünk jele és pecsétje. Megerősítő és lelkünket tápláló valóság.

Betlehemből indult. Ott született meg az Isten Fia, s neve azt jelenti: a „*kenyér háza.*” Az éltető Ige forrása. Jézus később úgy beszél magáról, mint az élet kenyeréről és azt mondja: „*aki énhozzám jön nem éhezik meg soha...*” (János 6,35) – Itt vagyunk, Uram.

Ezért indultak útnak a messzi távolból a bölcsek is. Meglátták a jelet. Megértették üzenetét: indulni és megkeresni az értelmét. A jel igazolását. És meg is találták a betlehemi jászolban tudásuk, reménységük pecsétjét: „*meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt.*” (Máté 2,11)

A pásztorok is felkeltek és sietve mentek Betlehembe. Vitte a szívük, a kíváncsiságuk, a reménység beteljesülésének vágya őket. Ezért jöttünk mi is. Láttuk a jelet: a csillag mindenkit hív, hallottuk a hívást: a harangot, a hirdetéseket... és ide vonzott bennünket. Mert a karácsony nem a pusztaság sötét éjben való tanyázás, hanem az abból való kilépés és elindulás alkalmak.

Ahol az evangélium megszólal, ott mozgás támad; – mint a karácsonyi események során: összeírás, népszámlálás, mindenki megy a maga városába, – de nemcsak a földön, a mennyben is: angyal hirdeti az

örömmüzenetet, és angyalseregek magasztalják az Urat; – megmozdult a menny és a föld. Jézus Krisztus evangéliuma megmozgat, felkeveri a nyugodt, de posványos állóvizet, és az élet vízával frissíti fel azt. Isten kimozdít a holtpontról, kihív a régiből, és elindít az új, az örök és maradandó felé: Názáretből Betlehembe, a lelki éhségből, ürességből a beteljesült ígértékhez: „*Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen.*” (Mikeás 5,1) – Mert a próféciaiból beteljesült ígéretek lesznek.

Jézus jelként érkezett erre a földre, hogy kimozdítson bennünket a sötétségből. Világosságot hozott a betlehemi sötét éjszakába épp úgy, mint most a Te életedbe.

„Ünnepelj, de ne vesztegely
ott a jászol mellett.
Azt ismerd meg, kiben minden
ígéret betellett!
Hited reményt, békességet,
üdvösséget úgy hoz,
ha eljutsz a kisdedtől
a győzelmes Krisztushoz.
(Siklós József)

Itt a szemünk előtt áldozatának jele és pecsétje: az úrasztali közösség hív, befogad, küld és vezet. Idehívott, hogy vele egyesülj, de el is küld, hogy magad is jellé válhass mások számára. Hogy az angyali seregekkel és a melletted lévővel együtt hirdesd: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.*” (Lk 2,14) Amen (KVK)

Karácsonyi történet

Narrátor: Két gyermek sétál a sötét utcán. Hátukon táská. Az iskolából tartanak hazafelé. Biztosan testvérek, mert valamin nagyban vitatkoznak. A nagyobb próbálja meggyőzni a kisebbiket.

Bogi: Hidd el, hogy ma már nincsenek betlehemesek. Csak karácsonykor a templomban szoktak verset mondani, esetleg.

Vivi: Nem, ebben nincs igazad. A hittan tanárnéni megnézte a telefonján is, és én hiszek neki. Írd be nyugodtan a chat GPT-be és meg fogod látni, hogy igazam van.

Bogi: Jó, csak hogy bebizonyítsam. *Elkezdi beírni a telefonba a betlehemezés manapság szöveget, majd ezt olvassa kissé megdöbben arccal:* A betlehemes szokás ma is él, sőt reneszánszát éli Magyarországon és a magyar közösségekben, nem csak a templomokban és köztereken felállított betlehemek (jászlak) formájában, hanem élő betlehemezés és karácsonyi regélés formájában is, ahol a fiatalok házról házra

járnak, előadják a pásztorjátékot, jókívánságokat mondanak, és őrzik a közösségi összetartozást és a magyar kulturális örökséget.

Vivi: Na mit mondtam? Ugye, hogy igazam volt, ismerd el.

Bogi: OK. Igazad volt. De ez akkor sem ugyanaz, mint régen.

Vivi: Lehet, hogy megváltozott kicsit, de az alapja ugyanaz. Jézus születését elmesélni.

Bogi: Nagyon benne vagy ebben a témában.

Vivi: Igen, és a hittan tanárunk meghívott egy ilyen betlehemezésre. Te nem jössz el?

Bogi: Hát, én nem sokat tudok erről. Én nem járok hittanra. Van elég különórám így is.

Vivi: Akkor csak kísérj el, most oda megyek a próbára. Ha akarsz, csatlakozhatsz.

Bogi: Jó, elkísérlek, azért is, mert este lesz, mire végeztek, és így hazakísérlek.

Vivi: Kösz. Itt is vagyunk. Áldás békességet Marika néni!

Bogi: Csókolom.

Marika néni: Áldás békességet Vivi! Szia Bogi!

Bogi: Tetszik ismerni?

Marika néni: Nem személyesen, csak Vivi mindig mesél rólad. Onnan tudom a neved is. Jó, hogy elkísérted a tesódat. Gyertek gyerekek, lássunk hozzá. Ez lesz a főpróba, itt már mindennek jól kell mennie.

Köszöntés:

Istennek legyen nagy hála

Hogy elérkezett karácsony éjszakája

Hogy megérhettük e szép napot

Melyen az Isten ajándékot adott

Legdrágább ajándéka egy kis gyermek,
Aki értünk Betlehemben született.
Örvendjünk hát emberek mindnyájan,
Menny és föld királyának egy jászolban.

Czóbel Minka: Karácsonyj

Csillagról csillagra szép

Angyallelkek szállnak,

Megváltás hírét viszik

Széles e világnak.

Arany csillagfény alatt

Elsimuló hangok:

Zúgnak távol tornyokból

Éjjeli harangok.

Sötét kék ég alapján

Rezgő csillagfénybe',

Keskeny sarló - holdvilág

Aranysárga fénye.

Ide-oda reng a fény,

Mintha bölcső lenne,

Szűz Mária ringatja
Kis Jézuskát benne.

Csillaghímes

Csillaghímes az éjszaka,
Ráterült a földre,
A magasból néz ránk a hold
Szépen tündökölve.

Ezüst fényben úszik minden,
Háztető meg kunyhó,
Titokzatos éjszaka ez,
Csendje oly nyugtató.

Halkan, lágyan ének hallszik,
Boldog az, ki még nem alszik,
S hallja kórus szép zengését,
Az angyalének üzenetét.

Nekünk hozzák, magas égből,
A mennyei dicsőségéből.
Isten szavát, ígétét,
Értünk földre szállott Igét!

Jézus Krisztust, ki testté lett!
Ki üdvösségünkért érkezett.
Hittel, örömmel fogadjuk,
Szívünk előtté megnyitjuk!

Angelus Silesius: Karácsonyi párversek

Emberré lett az Úr, szalmán kapott helyet,
hogy széna, szalma én már soha ne legyek.

Alázat és gyermeki lélek, mily szent dolog!
Kik látták az Urat elsőnek? A pásztorok.

Miért mondod, hogy a Nagy kicsinnyé nem lehet,
s a porszem képtelen fölfogni az eget?

Nézd a Szűz Gyermekeit! A szűk jászolt tekintsed:
benne a föld s az ég és száz világ pihent meg.

Bizony a szíved is kicsi jászol, ha lenne,
újra eljönne az Úr, s Gyermekeként megszületne.

Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.

Narrátor:

Betlehem nagy éjszakájában pásztorok tanyáztak
Nyájukat őrizték, éberén vigyáztak.
Egymás közt beszélgettek halkan a tűz mellett
Néha egyikük el-elpilledt.

1. pásztor:

Halljátok barátaim mi történt a napokban.
Rómaiak jártak, s fosztogattak falunkban.
Házról házra mentek, vittek terményt állatot,
Nem hagytak semmit, csak bánatot, és haragot.

2. pásztor:

Rossz ez a világ, és gonosz az ember,
Jöhetne már valaki, aki tenni nem restell.
Aki végre megszabadít minket igazán,
Hogy ne legyen könny senkinek az arcán.

3. pásztor:

Tudjátok, hogy megmondta egykor Ézsaiás,
El fog jönni a várva várt Messiás.
Immánuel lesz az ő neve,
Velünk az Isten, s mi ővele.

1. pásztor:

Bár jönne már, ahogy a próféta mondta,
Beteljesedne végre az ősi prófécia.
Hogy meglássuk végre, véget ér az éj,
S Isten azt mondja nekünk: Ne félj.

2. pásztor:

Én már nem tudom, mit is gondoljak
Nem hiszem, hogy eljön, kit sokan várnak.
Megkopott már a próféták szava,
Elfogyott a remény, oda a csoda.

Narrátor:

Ekkor nagy fényesség támadt az éjszakában,
Beragyogta a pásztorokat a fény a pusztában,
Angyalok hangja kélt a nagy csendben,
S minden megváltozott abban a percben.

Angyalok kara:

Jó pásztorok figyeljete!
Örömhírt hoztunk mi nektek!
Megszületett, kit vártatok,
Isten fia eljött hozzátok.

Kicsiny jászolban Betlehemben
Egy gyermek fekszik békességben.
Ő a jel, hogy Isten veletek.
Hogy az élet győz a halál felett.

Dicsőség a magasságban Istennek,
Békesség a földön az embereknek.
Oly nagy szükség van erre mindenkinek,
Hát örvendjete jó pásztoremberek.

3. pásztor:

Hallottátok, mit mondtak az angyalok?
Felfoghatatlan, amit látok, s hallok.
Isten nekünk egyszerű pásztoroknak
Elmondta, mit még senki sem tudhat.

Menjünk el hát gyorsan Betlehembe,
Nézzünk e gyermek mennyei szemébe,
S mondjuk el mindenkinek
Hogy a Messiás megszületett.

Narrátor:

Míg mindezek megtörténtek,
Aközben egy házaspár útra kerekedett.
Betlehembe mentek az összeírásra,
Amit elrendelt Róma nagy császára.

Mária egy számaron utazott,
Hiszen áldott állapotban volt,
Tudta, aki nemsokára megszületik,
Szabadítóként Istentől érkezik.

Mária:

Jó lenne már szállást találni,
Elfáradtam e számaron ülni.
Megpihenhetnénk végre valahol,
Bár nem sok lehet szállásból.

József:

Nem adjuk fel, tovább keresünk
S elfogadjuk, amit Isten ad nekünk.
Tudom, hogy megoldást kell találni,
Tovább kell hát kopogtatni.

Fogadás:

Adjon Isten jó estét idegenek,
Mondjátok meg mit kerestek?
Szállás itt most nem találtok,
Nincs hely, hol alhatnátok.

József:

Szánj meg minket jó uram,
Feleségem áldott állapotban van.
Bármilyen hely megfelel
Csak ne küldj minket innen el.

Fogadás:

Segítek hát, bár ez nem egy szoba,
Hátul az istállóban van széna, szalma.
Lehet, nem így képzeltek,
De fedél lesz fejetek felett.

Narrátor:

Így hát József és Mária
Szállást talált az istállóba.
Itt született meg a világ Megváltója,
S egy jászol volt az első ágya.

Ide érkezett meg a pásztorsereg,
Akik után mások is megjelentek,
Királyok jöttek messze Keletről,
S leborultak a jászol körül.

Énekeltek együtt hálaéneket,
Hogy Isten, fiában a földre érkezett,
Dicsérték Istent mindenek felett,
És öröm töltötte be azt a helyet.

Bogi: Ez igazán szép volt, bár sok mindent nem értek még belőle, de olyan szép történet.

Vivi: Te nem akarsz szerepelni.

Bogi: Én úgy látom, itt már minden szerep szét van osztva, nekem ebben nincs helyem.

Marika néni: Ez nem így van. Ebben a történetben mindenkinek van helye. Mert ez a történet mindnyájunkért született. Érted is. Nézd itt van egy vers. Ezt mond el a végén. Méltó megkoronázása lenne a betlehemesünknek.

Füle Lajos: Angyalok éneke...

Csak egyszer énekeltek
az angyalok ezen a Földön,
Mikor a Gyermek
eljött, hogy minden űrt betöltsön
Isten s ember között.
Amikor földi testbe öltözött,
hogy hordja ami fáj,
és meggyógyítson, hogy ne fájjon:
hogy pásztor és király
alázattal elébe álljon:
és békesség legyen
harctereken, sebzett szívekben:
hogy az egész világ
örülni és szeretni kezdjen...
Dicsőség a magasságos
mennyeekben az Istennek,
és a földön békesség,
és az emberekhez jóakaratt!"
Dallamai az égnek
mint tárt karok élénk siettek.
Kétezer éves ének:
ma sem tud nála senki szebbet.

Egy gyermek: Marika néni. Nézd, valami fény van odakint. Mi ez a nagy fényesség.

Többen: Nézzétek az eget. Mintha egy nagy vászonlepedő lenne. S mögötte valami történik.

Egy másik gyermek: Én megmondom mi történik. Az égben is a betlehemest játszásk el az angyalok. Azt, amit már mi is tudunk. – *Árnyjáték*

Aldott
karácsonyt
kívánunk!

Sziksza György: Adventi tanítás

Az adventi napok arra rendeltettek, hogy emlékeztessék a keresztyéneket Krisztus születése ünnepének közeledésére, így magukba szállással, bűnös szokásaik elhagyásával, könyörgéssel, szent elmélkedésekkel készíthessék arra magukat. Ezenfelül azért, hogy ezekben a napokban gondolkodjanak különösen is Istennek arról a nagy csodálatos jótéteményéről, hogy szent Fiát emberi testbe öltöztette és erre a világra küldte, hogy szabadítójuk és üdvözítőjük legyen és hogy meggondolják feladataikat, amelyekre ez kötelezi őket.

Kicsoda az, aki Üdvözítőt küldött és kiknek küldötte? Aki idvezítőt küldött: a felséges és dicsőséges Isten, aki magában tökéletesen boldog, akinek semmi sem hiányzik, akinek senki nem használhat, akivel senki jót nem tehet, akinek boldogságát senki sem növelheti, sem nem kisebbítheti. Akiknek küldte: földi nyomorult emberek, kárhózatba esett bűnösök, akik mind örök halált és kárhózatot érdemelnek, és akik, ha mind elvesznének is, abból neki semmi kára és fogyatkozása nem volna. Az ilyen Isten az ilyen embereknek Üdvözítőt küldött.

Gondold meg, kit küldött nekik Üdvözítőül? Nem valami szent embert, nem is az angyalai közül valamelyiket, hanem tulajdon egyetlen egyszülött Fiát, aki neki a legkedvesebb volt, és aki vele egyenlő dicsőségben és boldogságban volt. Még pedig úgy küldötte el, hogy emberi testbe öltöztetve nyomorult, alázatos állapotban bocsátotta e világra és keserves szenvedés, gyalázat és halál alá vetette.

Gondold meg, mi lett volna belőled és minden bűnösöből, ha Isten fia üdvözítésükre el nem küldetett és el nem jött volna? Mindnyájan romlottságunkban és Isten előtt gyűlölséges állapotunkban maradtunk volna, mindenkor Isten ellenségei lettünk volna, átka, haragja és rettenetes büntető igazsága alatt fetrengtünk volna, a vele való boldog közösségből és a mennyországból mind örökre kirekesztve maradtunk volna, és a pokol örök gyötrelmei közé vettettünk volna.

Gondold meg azonban, micsoda jót szerzett neked az Isten Fiának elküldetése és eljövetele? Ezáltal biztos út nyílt előttünk arra, hogy bűneinkből megtisztulhassunk, azok bocsánatát megnyerhessük, Isten előtt kedves életet élhessünk és jóvoltának, lelki és testi kegyelmeinek részesei lehessünk, e földi élet után pedig az Ő boldog színének látására, a mennyei boldogságra és dicsőségre eljuthassunk. Oh mily kimondhatatlan nagy jótétemény az Isten Fiának elküldetése és eljövetele, amely végtelen gonosztól

mentett meg és örökkévaló jókkal gazdagított meg minket.

Gondold meg, hogy milyen feltételektől tette függővé Isten, hogy szent Fia szabadítód és Üdvözítőd legyen? Csak attól, hogy higgy benne. Erről maga Isten Fia tesz bizonyossá e szavaival: Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örökéletet legyen. (Jn 3,16) Nem kötött tehát az idvességhez valami véghezvihetetlen dolgot, ami miatt el kellene maradnod attól, hanem csak azt kötötte hozzá, hogy higgy az Ő szent Fiában. Ami neked nehéz, vagy lehetetlen lett volna, azt mind szent Fiára rakta és vele vitette végbe helyetted. Tőled nem kíván egyebet, hanem csak azt, higgy abban, akit üdvözítésedre küldött, fogadd el Őt Üdvözítődnak és igyekezz szentül élni. Íme ilyen olcsón adja, sőt ingyen ajándékozza a bűnösöknek az üdvösséget, mert annak végtelen nagy árát szent Fiával megfizettette. (Róm 6,23) Óh Isten kegyelemnek és szeretetének kimeríthetetlen mélysége.

A bányászok lemennek a föld gyomrába az aranyért, mivel az drága, a gyöngyért leereszkednek a tenger mélységébe a gyöngyhalászok, mivel az is drága. De ó milyen végtelenül drágább ezeknél a te lelked, mivel azért maga Isten Fia szállott le az alázatosság és nyomorúság mélységébe. Azért, amit Isten ilyen drágának tartott, te is tartsd azt drágának és arra viselj legfőbb gondot.

Nagyra becsüld felebarátaid lelkét is, különösen pedig a hozzád tartozók és rád bízottak: férjed, feleséged, fiaid, lányaid, atyádfiai lelkét és gondod legyen azokra, igyekezve azok üdvösségét előmozdítani, intéssel, tanítással, feddéssel és jó példaadással. Boldognak tartsd magadat, ha egy léleknek használhatsz, mert olyan drágák a lelkek, hogy azokért kész volt az Isten emberré lenni, a dicsőség ura magát megalázni, sokat szenvedni és meghalni is.

Végül pedig, ha Isten a te üdvösségedért kész volt véghezvinni ezeket a csodálatos és nehéz dolgokat, bár abból neki semmi haszna sincsen, hát te, keresztyén ember, nem cselekednéd-e meg a magad örökké való javáért azt a keveset, amit kíván? Isten szeretete és jósága annyira vitte a te dolgot, annyira elhárította az akadályokat, hogy neked már csak azt mondja az ige: Higgy az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe. (ApCsel 16,31). Igaz, hogy nem valami pusztán sóvágyó hitet kíván, hanem olyan hitet, amely szent étellel és jócselekedetekkel gyümölcsöző. Igyekezz azért teljes odaszánással, keresztyénhez illő vigyázással és szorgalommal élni.

Péntek István presbiter közlésében

Gyerekloldal

Betlehemi történet

Nagyon-nagyon régen, egy messzi országban volt egy kis falu: Názáret. Ebben a faluban élt József és felesége, Mária. Mária gyermeket várt. Egy szép napon messzi útra indultak. A császár parancsára el kellett menniük Betlehem városába.

Hosszú volt az út, sokat kellett gyalogolniuk. Mária, amikor elfáradt, felült a szamár hátára, úgy mentek tovább. Nagyon sokára értek Betlehembe. Mária teljesen kimerült a hosszú úttól. Hamarosan bekopogtattak egy fogadó ajtaján.

- Jó uram, adjon szállást! – kérte József a fogadóst. – Nincs itt már hely! – mondta a fogadós és becsukta az ajtót. Tovább mentek fáradtan.

Bekopogtattak egy másik házba is: - Jó emberek, adjanak szállást éjszakára! Feleségem áldott állapotban van, nem tud tovább menni! De itt sem fogadták be őket. Így hát mégis mentek tovább. - József, úgy érzem, hamarosan megszületik a gyermekünk! – szólalt meg egyszer csak Mária – muszáj valahova betérnünk.

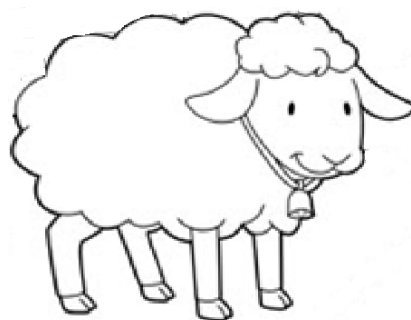
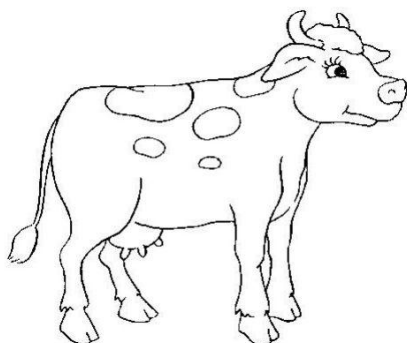
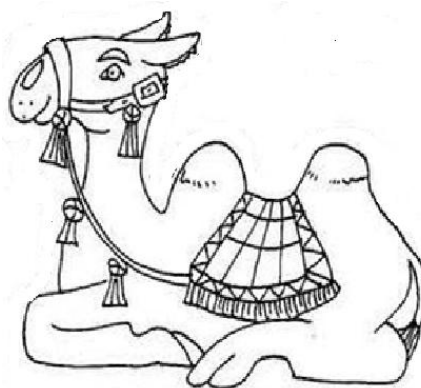
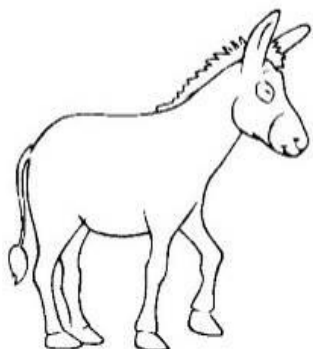
Éppen egy istálló mellett mentek el. Mit volt mit tenni, bementek hát az istállóba és leheveredtek az állatok közé. Valóban, Mária nemsokára életet adott gyermeküknek. A kis Jézust a jászolba fektették, a meleg szalma közé. Mindketten nagyon örültek a kisbabának.

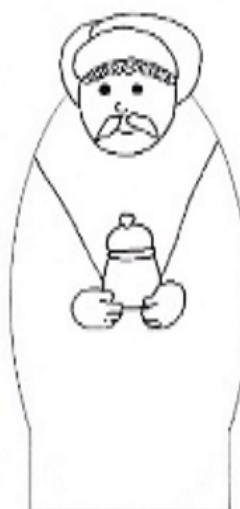
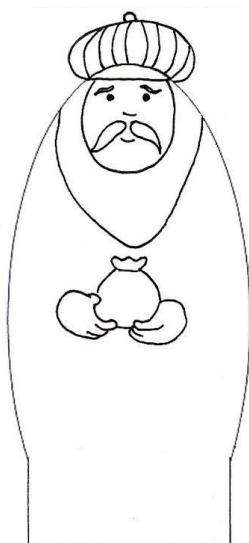
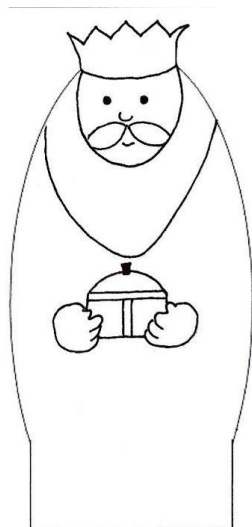
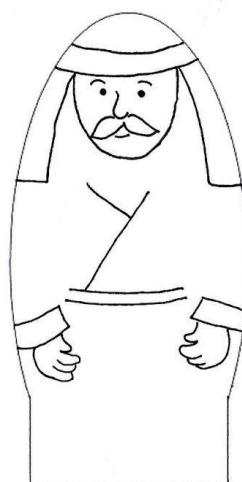
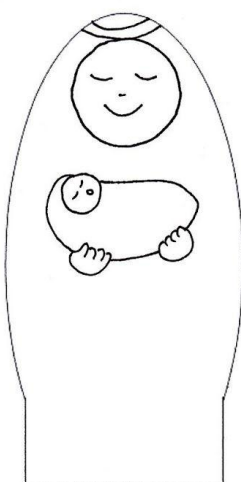
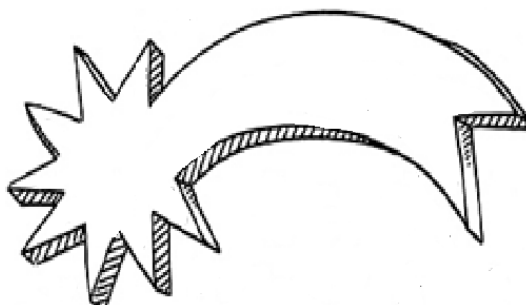
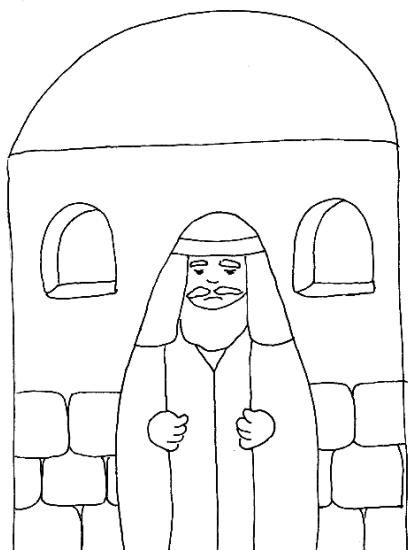
Nemsokára három idegen közeledett az istálló felé. – Kik vagytok? - kérdezte József. – Napkeleti bölcsek vagyunk. Megláttunk az égen egy ragyogó csillagot és idáig követtük. Jól tudjuk, hogy ebben az istállóban Isten fia született meg. Ajándékot hoztunk neki! A három király odaadta az ajándékokat: az egyik aranyat hozott, a másik tömjént, a harmadik mirhát.

Az állatok meleg leheletükkel melegítették a kis Jézust. Mária, József és a három királyok pedig örvendeztek, hogy megszületett Jézus, Isten fia.

Készíts betlehemi tablót!

Színezd ki az alakokat, majd vágd ki és ragaszd azokat a helyes sorrendben egy lapra! Ha kész vagy, meséld el a betlehemi történetet!

„MUTASD MEG NEKEM A TE HITEDET A TE CSELEKEDETEIDBŐL!

(Jakab 2, 18)

2025 őszén, mint minden évben, megrendezésre került a *Tiszántúli Nőszövetség őszi konferenciája Bereksírdőn*, a Megbékélés Házában. Hálaadással, örömmel és nagy szeretettel jöttünk össze e felemelő konferenciára. Legnagyobb létszámmal a tiszántúli nőtestvérek érkeztek, de jöttek Dunántúlról, Dunamellékről, Szerbiából és Kárpátaljáról is.

Nagy Zsoltné kerületi elnökhelyettes bevezető gondolatai után a nyitóáhitatot Dr. Feketéné Kavisánszki Györgyi lelkipásztor, a Tiszántúli Nőszövetség tiszteletbeli elnöke, a Debreceni Református Kollégium Óvodájának vezetője tartotta. Az Ifjúsági Szolgálat Éve jegyében, *„Gyermekeink hitben való nevelése – Milyen odafenn az égből, - Az odafordulásból születő hit –* címen tartott előadást. Szemléletesen mutatta be a 3-6 éves gyermekek napi óvodai életét. Hogyan lehet ilyen kiskorban is már terelni a gyermekek életét a hit felé? A kisgyermek első tanítása az imádság. Az óvodában ezek a tanítások csak a szeretet útján valósulhatnak meg. Minden gyermek más-más családból érkezik, meg kell őket ismertetni a lelki élmény tapasztalataival. Elmondta, hogy a gyermekek hitéleti fejlődését nemcsak az intézményben, de odahaza is táplálni kell. Végül egy nagyon tanulságos mesét hallottunk a bölcsességről, a szeretetről, a hitről és az odaadásról.

A hagyományokhoz híven minden év őszi konferenciájára egy tiszántúli egyházmegye esperesét hívjuk meg. Az idei év meghívott vendége Dr. Gaál Sándor, a Nyírségi Egyházmegye esperese volt, aki bemutatta szóval és képekkel a Nyírségi Egyházmegye életét, templomait, intézményeit.

Minden reggel imaközösséggel kezdtünk és esti áhítattal zártuk a napot, ahol a jelenlévő lelkésznők szolgáltak.

Dr. Pusztai Gábor egyetemi docens *„Holland gyermekmentő akció Magyarországon 1920-1930”* címmel tartotta meg első előadását. Az első világháború utáni években nagyon nagy szegénység és éhínség volt Magyarországon, és a spanyolnátha is szedte áldozatait. Az első gyermekvonat 600 fiataalt vitt Hollandiába. 1920-1930 között 28.563 magyar gyermek jutott hosszabb-rövidebb időre hollandiai nevelőszülőkhöz.

Dr. Pusztai Gábor egyetemi docens második előadásának címe, *„A szabadtó: „Michiel de Ruyter és a magyar gályarab prédikátorok” volt.* Michiel de Ruyter /1607-1676/, a holland tengerészet egyik legnagyobb admirálisát, a hitvalló magyar gályarabok kiszabadítóját, az embert ismerhettük meg.

Dr. Gaál Botondné Dr. Czeglédy Mária kerületi nőszövetségi elnök köszöntötte a megjelent országos nőszövetségi vezetőséget, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház küldöttségét és a kárpátaljai testvéreket. Beszámolt a 2025. év nőszövetségi eseményeiről, és ismertette a következő év tervezett nőszövetségi programjait. Bemutatta a katasztrófa sújtott parajdi gyülekezet nőszövetségének levelét, melyben megköszönik a Tiszántúli Református Nőszövetség által küldött adományt.

Köszöntöttük 2025. év tiszántúli Zsindelyné Tüdős Klára-Díjazottját, Papp Jánosné Lacza Erzsébetet, a Szeged-Kálvin téri református nőszövetség alapító tagját.

McIntosh Duncanné Piroskát, a Bocskaierti nőszövetség tagját is köszöntöttük, hiszen 2025. szeptember 11-én az Országház Főrendházi Üléstermében vehette át az Érték és Minőség Nagydíj Pályázat Lokálpatrióta Különdíj elismerő címet és a Farkas Bertalan Oktatási és Módszertani Központ különdíját is, a „Szőlőtő Hírlevele”, bocskaierti gyülekezeti újság megújításáért.

Az egyházkerületi nőszövetségi vezetők, egyházmegyei összekötők és elnökök megbeszélésére is sor került, melyet Dr. Gaál Botondné dr. Czeglédy Mária elnökasszony vezetett.

Dr. Baráth Béla a DRHE rektora, *„A gyászévtized és a gályarabság évforduló”* címmel tartott előadást. Háromszázötven évvel ezelőtt kezdődtek el azok a perek, amelyekben protestáns, főként kálvinista prédikátorokat ítélték gályarabságra. A magyar egyháztörténet 1671-1681 közötti időszakára, az ellenreformáció korára *„gyászévtizedként”* emlékezünk.

Dr. Koncz-Vágási Katalin országos nőszövetségi elnök esti áhítatát nem a megszokott formában tartotta. Az igemagyarázatok között szünetet tartva egy-egy ének, szép imádság következett, amely mindenki örömeire szolgált. Elnöki visszatekintőjében beszámolt a 2025. év áldásairól.

2025. évben a Kárpát-medencei Imanap füzetét a Szerbiai Református Keresztyén Egyház Nőszövetsége állította össze, amely a megújulás jegyében készült. A lelki megújulás olyan ajándék, amelyet Isten Szentlelke nap mint nap elérhetővé tesz számunkra – ha megnyitjuk előtte szívünket” - írja Harangozó László püspök bevezetőjében.

Horváth Anikó, az SZRKE Nőszövetségének titkára, *„A Délvidék tájegységei, valamint demográfiai sokszínűsége”* címmel tartott igen érdekes előadást. Bemutatta a Szerbia északi részén elhelyezkedő Vajdaság Autonóm Tartományt, amely a Duna, Tisza és Száva folyók által határolt tájegység, és Bácskát, Bánátot és a Szerémséget fogja össze.

A Jókai emlékév kapcsán, *Jókai Károly*, politológus-közgazdász, Jókai Mór bátyjának az ükunokája, tartotta meg „*A Tüdős-Jókai család több szálon futó kapcsolata*” című, igen érdekes, élvezetes előadását. Ő az USA-ban született, és 1994-ben tért haza. Létrehozta a Jókai Alapítványt, a Pápai Református Kollégium tanulói és a határon túli magyar kultúra támogatására.

Halász Zsuzsanna, Hertelendyfalváról, a SZRKE nőszövetségének elnökhelyettese mutatta be a *Szerbiai Református Keresztyén Egyház történetét, református templomait*. A Vajdaság területén túlnyomó többségben szórványban van jelen a magyar reformátusság.

Kárpátaljáról érkezett testvéreink nevében *Orosz Tímea*, a Beregi Református Egyházmegye Nőszövetségének elnöke tartott beszámolót „*Szolgálataink és harcaink Kárpátalján*” címmel. Az elnökhelyettes elmondta, hogy nem fegyverrel a kezükben harcolnak naponként, hanem nőként hőiesen helytállnak a mindennapokban, családban és a munkahelyen.

Halász Zsuzsanna, a Kárpát-medencei Imanap füzetét és liturgiáját ismertette, melyben nagyon szép imádságokat és énekeket ismerhettünk meg.

Harangozó Gyöngyi, a SZRKE nőszövetségének elnöke elmondta, hogy most van itt a megújulás ideje, amely mindig rajtunk múlik, és a szívünkben kezdődik el. Első lépése a megújulásnak, hogy először meg kell állnunk. Bemutatta a Délvidék egykori és ma élő hírességeit, művészeit, tudósait, továbbá a Délvidék népviseleteit és jellegzetes ízeit. A jellegzetes ízeket kóstolással is tesztelhettük, és minden nagyon finom volt!

Vasárnap úrvacsorai közösséggel zártuk a konferenciát. Igét hirdetett Szerbiából *Harangozó László* püspök úr, „*Újulatok meg lelketekben és elmétekben, öltöztetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett.*” (Ef 4,23–24) igeversek alapján.

Nagy Zsoltné kerületi elnökhelyettes ágendázott, illetve ő vezette a morzsaszedést, az összegzést is.

A konferencián összegyűlt perselypénzt és az egyéni adományokat idén a nyári nagy viharban ledőlt sápi templomtorony újjáépítésére ajánlottuk fel. A kárpátaljai Keresztmama programra is küldtünk adományt. A nőszövetségi vászontáskák eladásának árából befolyt összeget pedig a kárpátaljai karácsonyi gyermek rajzpályázat résztvevőinek jutalmazására ajánlottuk fel. Mindenki nagyon jól érezte magát, lelkiileg-testileg felüdülve térhettünk haza. Istennek legyen hála ezekért a tartalmas napokért, imádságokért, ígehallgatásért, éneklésekért!

Oláh Istvánné

Lidia Református Nőszövetség elnöke, Kisvárdra

Kárpát-medencei Imanap

„*Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!*” (Máté 16,24)

Advent második vasárnapja többfelé üzenettel közeledik ma hozzánk. A második gyertya fellobbbanása a reménység szimbóluma, illetve 20 éve a Kárpát-medencei magyar reformátusságot átölelő imanap. Ebben az esztendőben zárul a 2. 10 éves ciklus a szerbiai magyar reformátusokkal, akik elkészítették számunkra a mai nap liturgiáját. Ők választották a felolvasott igeverset, ők írták meg a szép imákat, s ők választották mottóul a „megújulás” gondolatát. A megújulás azonban elválaszthatatlan a reménységtől. Ha nincs reménységünk, akkor ez a megújulás már az elején odaveszett erőlködéssé válik.... Láttunk már ilyet, sőt tapasztaltunk a saját életünkben is.

A szerbiai magyar reformátusság a legkisebb közösség a Kárpát-medencében. Nagyon kevesen vannak, s többnyire egyre inkább szórványban élnek. Jól mutatja ezt az a számadat is, hogy míg ma mintegy 12 anyagyülekezetre, vagyis ahol van saját, ott lakó lelkipásztor, 41 szórvány közösség jut. Szétszórtan igyekeznek megtartani nemzeti identitásukat és református gyökereiket.

Erre azt mondani, hogy 'nagyon nehéz' – nem elég jó kifejezés, sablonos. Nincs benne az a küzdelem, az az akarat, ami ahhoz kell, hogy ott maradjanak, s ne jöjjenek el. Ez lenne, nem csak egyszerűen a könnyebb megoldás, hanem sokszor a racionálisabb, a logikusabb, de akár a szív szerinti döntés is. Mégis vannak, akik tudatosan ezt választják. Innen nézve pedig az igeválasztásuk tökéletesen érthető, sőt odafentről, az Úrtól való.

„*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!*” Ezeket a szavakat Jézus a tanítványainak mondja, közvetlenül azután, hogy Péter előbb csodálatos módon, a Lélektől indítva bizonyosságot tett róla, de rögtön azután a Kísértő csapdájába esett, mikor félrevonva őt, azt mondta neki, hogy nem történhet meg az a szenvedés, melyet Jézus magáról először, nyíltan hirdetett.

Ilyen gyorsan bukkatunk el, s igazából úgy, hogy észre se vesszük, mint Péter, hiszen belőle is csak a jóakarát szólalt meg... De milyen? Olyan, amely nem az Istentől való, ahogy a mondás is tartja a „*pokolra vezető út is jószándékkal van kikövezve.*”

Jézus úgy kezdi tehát, 'ha' – ez nem kötelező. Nem előírás, Nem törvény, nem rendelet, nem szabály. Ha valaki mégis erre indul, akkor annak tudnia kell. Sokan akarják ugyanis Jézust csak úgy megismerni,

megtapasztalni vagy használni / kihasználni az erejét, hatalmát, hogy segítsen rajtuk a bajukban, vagy csak egyszerűen szeretik hallgatni a róla szóló szép történeteket. De, amikor tenni kellene valamit, akkor mindez elszáll, a porba hullik. Nincs készség. Nincs hajlandóság.

Ugyanakkor nagyon személyesek is ezek a szavak. Nincs kényszerítés, csak a lehetőség felkínálása. Nem rászedés, hanem felismerés. Nem a másik befolyásolása, nem influenszerkedés, hanem nagyon is személyes elhatározás és felelősség. *Akarsz-e Krisztushoz tartozni, neki engedelmeskedni?* Akár mindennel és mindenkivel dacolva? Tudatosan és elszántan az evangélium értékrendjét követni.

A békéscsabai Jókai színház november óta játssza *Pozsgai Zsolt: Látni a láthatatlant* című darabját, mely a 20. század elején játszódik, egy török megszállás alatt álló görög faluban, közvetlenül húsvét után. A hagyományoknak megfelelően elhatározzák, hogy a következő húsvéton egy passiójátékot adnak elő, és azért kezdik el egy évvel korábban a felkészülést, hogy mindenkinek legyen ideje azonosulni a szerepével, majd azt hitelesen előadni.

Egy másik görög faluból a törökök miatt menekültek érkeznek és bebocsátást kérnek. Megvalósulhatna a krisztusi szeretet és áldozatvállalás; ugyanakkor az emberi gyarlóság, a megfelelési kényszer minden szereplőt a passiójátékbeli szerepére kényszerít, a falusiak azonossá válnak szerepükkel. Kiderül, hogyan viszonyulnak Krisztushoz, mennyire veszik komolyan a kereszténység tanítását, gyakorlását. Valóban Júdás, Júdás vagy János apostol, de a jézusi tanítás kiforgatott követése is kristálytisztán kiábrázolódik a néző előtt. Megrázó darab, adventben még jobban, egyszerre felemelő és rettenetes gondolatokkal, emberi kegyetlenséggel, ölni is képes indulatokkal, hazugságokkal, alantas vágyakkal, de valójában olyan emberi jellemzőkkel, melyek soha nem változtak meg az évezredek során. Szembesülni ezekkel borzalmas, de egyben igaz és mélységes magunkba nézésre ösztökél.

Ha – mégis – elindulsz Jézus után, akkor fel kell venni a keresztet. Mit jelent ez? *Mi a kereszthordozás?* A mondás szerint, *mindenkinek megvan a maga keresztje...*, de azért ez nem axióma. A kereszthordozás az élet küzdelmeit jelenti. Mindannyiunk életében jelen vannak a nehézségek, fájdalmak, a csalódás, a bántalmazás, a meg nem értés, a kirekesztettség, a betegség, a gyász nehéz terhének hordozása.

A kereszt Jézus korában a gyalázat, a megaláztatás, a szégyen szimbóluma volt. A Római Birodalom elrettentő eszköze hatalma gyakorlására. Minden elítéltnak magának kellett cipelnie, mely a hatalom erejének elismerését is jelentette.

A kereszt ugyanakkor bennünket a megváltó Krisztusra emlékeztet. Felvenni a keresztet = Krisztus mellé állni, ő utána menni. A kereszt a krisztusi igazságosság, alázat, hűség, engedelmesség lelki terhe ebben a hamis világban. A kereszt meghasonlás önmagammal is, összeütközés saját elképzeléseimmel. Olyan önkéntes és tudatos lépés, mely teljes embert, teljes önátadást jelent. Nem csak egy kis rést, és nem csak idei-óráig. Ezt jelenti a megelőző feltétel, hogy megtagadom magam: pontosabban azt, aki eddig, Jézus nélkül voltam. Kárna és szemétnak ítélem, amint Pál fogalmaz. A költő szerint:

*„Nem híg romantikát,
nem múltó hangulatot,
nem szalmaláng-tűzet –
de azt kérem, Uram:
hűséggel, komolyan
járhassak mindig veled.*

*Hétköznapiakon át
és súlyos terhek alatt
lépteim úgy vezesd:
legyen fénylő jelem,
hittel vállalt jelen,
utam, sorsom: a kereszt.*

*Hordoztad válladon,
vállaltad vasszögeit
s a töviskoronát.
S mert ott hullott a vér
énértem, bűnösért:
követlek mindenem át.*

(Siklós József: *Hétköznapi Jézussal, részlet*)

Számunkra Jézus keresztje erőforrás, mely megláttatja velünk, mit értünk / értünk tett az Isten. A kereszt az egyetemes keresztényiségünk szimbóluma, melyet végre protestánsokként is elfogadunk, s nem félünk tőle a korábbi szörnyű egyháztörténeti események miatt.

Ám nem lenne könnyebb kereszt nélkül? Minden bizonnyal, de mi értelme lenne? A kereszt hordozásában az a legnagyobb baj, hogy szinte mindig a másik ember keresztjét figyeljük, értékeljük, akár irigyeljük, – mondván: *‘Könnyű neki...’*

Egy *középkori legenda* szerint volt egy ember, aki sokat panaszkodott a nehéz keresztje miatt. Isten akkor elvitte őt egy nagy terembe, ahol az emberiség összes keresztje ki volt állítva, s így szólt hozzá: „Válassz ezek közül”. Talált egy egészen keskeny keresztet, de az nagyon hosszú volt. Aztán talált egy másikat is, amelyik nagyon kicsi volt, de olyan nehéz, mintha ólomból készült volna.

Végül kiválasztott egyet, felvette, s akkor érezte, hogy hogy éppen azon a helyen, ahol felfekszik a vállára, egy hegyes tüske van, mely belemélyed a húsába. Valahogy minden keresztben van valami kellemetlen! Miután valamennyit végignézte, még mindig nem talált magának valót. Egyszer csak felfedezett egyet, melyet eddig észre sem vett, annyira el volt dugva a szeme elől. Ez a kereszt nem volt sem nagyon nehéz, sem nagyon könnyű, éppen kézre valónak tűnt, mintha csak neki készítették volna. Ezt választotta magának. S mikor közelebbről megvizsgálta kiderült, hogy ez az a kereszt, amit ő eddig hordozott.

Végül azt mondja Jézus: *Kövessen engem!* Nagyon személyes ez. Nekem szól. Nem lehet elbújni, vagy ha mégis, nincs értelme. Krisztus személyesen Téged hív, és személyre szabott módon akar vezetni. Olyan, mint egy specialista: orvos, tanár, edző egyaránt, de csak neked, és hozzád, rólad szóló módon. Itt nem lehet másra vagy másokra, mint elődökre, hagyományokra hivatkozni. Itt tényleg csak én vagyok, az én döntésem és az Ő hívása.

Jézus semmi olyat nem kér követőitől, amit Ő maga ne tett volna meg értünk. Az igaz szeretet áldozatra kész. Jézus megismereti önmagát velünk, hiszen szól hozzánk ma is, most is. Nem csak magáról tanítva minket, hanem önmagunk jobb, igaz megismerésére is. Tükröt tart elénk igéje által, hogy felismerjük hamis dolgainkat, s elvessük azokat. Nem magunktól, hanem Ővele, őáltala, s igazából Őerte.

Úgy formál bennünket, hogy felvehessük keresztünket, mely nem a szenvedéssel teli életet jelent, de nem is az anélkülit, hanem olyan hálás életet, mely felelősségteljes. Nem csak erre a földi valóságra nézve, hanem arra a mennyei országra is, mely Krisztus keresztje által a miénk. Erről teszünk bizonyosságot szavainkkal, tetteinkkel, azaz Krisztus követésünkkel, mikor tudunk együtt örülni, együtt sírni, együtt szenvedni és együtt imádkozni, hálát adni a másikkal, a mellettem lévővel. Erre kér bennünket ma Jézus. Így kövessük őt! Ámen

Koncz-Vágási Katalin lp.

A megújulás lépései

1. Minden megújulás a megállással kezdődik

„Csendesedjtek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46,11)

„Csak Istenhez fordulva csendesül el a lelkem” (Zsolt 62,2)

„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem.” (Zsolt 131,2)

2. Megújulás - megtisztulás - megvallani, elhagyni a bűnt

Megújulás - értékrendem megváltoztatása - jó és jónak tűnő dolgok kiértékelése

„Teremts bennem tiszta szívet, Istenem, s az állhatatos lelket újítsd meg bennem!” „Teremts új szívet belém, s éleszd fel bennem újra az erős lelkületet!” (Zsolt 51,12)

3. Az értelem megújulása – a mi felelősségünk: nem tudsz helyes döntést hozni, ha az elméd nincs megújítva Isten igéjével. Akinek nincs szilárd meggyőződése, azt könnyű eltéríteni az útról

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róma 12,2)

4. Az egymáshoz való viszonyulásunk meghatározza az Úrral való kapcsolatunkat.

„Teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.” (Ef 4,2–3)

„Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” (Zsid 12,14)

5. Szárnyra kelni!

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézsaiás 40,31)

6. Mit tanulhatunk a sasoktól?

A sasok sok szempontból példát adhatnak az ember számára, főleg a kitartás, éberség és stratégia terén. Íme néhány fontos tanulság:

Magasra törekedj, de stabilan – A sas a fészket magas, biztonságos helyre építi. Ez azt üzeni, hogy mindig érdemes célokat kitűzni, de a stabil alapokra figyelni (Jézus Krisztus a biztos alap).

Türelem és kitartás – A fészkeképítés hosszú folyamat, és a sas gyakran évekig használja ugyanazt a helyet, folyamatosan karbantartva. Ez a türelem és az elkötelezettség fontosságát mutatja.

Éberség és előrelátás – A sas minden mozdulatát figyelmesen végzi, hogy a fiókái biztonságban legyenek. Az életben ez a körültekintő tervezést és a veszélyek előre látását jelképezheti.

Függetlenség és önállóság – A fiatal sasok előbb-utóbb elhagyják a fészket, és önállóan kell boldogulniuk. Ez az önállóságra és a felelősségvállalásra emlékeztet minket.

Erő és kitartás a nehézségek közepette – A sasok gyakran szélsőséges időjárásban is megvédik fészkeiket. Ez azt tanítja, hogy a nehézségek ellenére érdemes kitartani a céljaink mellett.

Újragondolt örökség

Kiállítás megnyitó – 2025. november 26.

Tisztelettel és szeretettel köszöntök minden kedves gyülekezeti tagot, érdeklődőket itt a Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség rendezvényén!

Köszönöm a munkáim befogadását, kiállítását Sarkad város református közösségének, lelkészeinek, akik szinte az ismeretlenségből hívtak el ide engem ezekkel a festett mennyezeti kazettákkal. Nem véletlen az érdeklődés a hajdanvolt őseink öröksége iránt, kutatjuk máig ható üzeneteiket.

Amint az Úrvacsorában elhangzik a hivatkozás - **hitvalló őseinkre...** úgy mi is tudjuk, hogy nekik köszönhetjük ezeket az egyháztörténeti emlékeket, ami mindannyiunkat elbűvöl. Most ezek a festett táblák jelentik számunkra a hidat, ami összeköt minket régvolt idők reformátusságával. – **Isten dicsőségére!** A festett templomok és a kazetták is ezért készültek – **Isten dicsőségére!**

Az 1600-as évek második felétől, a régi Árpád-kori templomok felújításaként, III. Károly és lánya Mária Terézia uralkodása idején, majd fia II. József türelmi rendelete után - betartva a templomépítésre vonatkozó szigorú szabályokat - születtek meg az első festett mennyezetű templomok. **Fából és sárból** - ahogy akkor emlegették - az immár református hitre tért gyülekezetek. A török dúlás nyomán felégetett, lepusztult, beszakadt mennyezetű templomok felújítása során sík mennyezet mellett döntöttek, bedesztázták és festett, virágzott táblákat álmodtak rá - reneszánsz stílusban, de magyar népi ízlésvilággal. Kiváló festő-asztalos mestereket kértek fel, akik ezt csodálatos művészi színvonalon alkották meg.

Az 1700-as években született a legtöbb festett mennyezet, karzat és templomi bútorzat itt a Kárpát medencében - Délvidéktől a Felvidéken át, Kárpátalján, a Pártiumban és Erdély-szerte, no meg az anyaország különböző régióiban - Dél-Dunántúlon, Komárom környékén, miskolci műhelyekben, a Felső-Tisza vidéken.

Isten segedelmével munkállotta... olvashatjuk az egyik mennyezet király kazettáján, melyben azt dokumentálta a gyülekezet, hogy mikor, kiknek az idejében, kiknek a segítségével, esetleg adományából készültek a gyönyörű festett táblák. 300 évet átölelő üzenetek ezek, próbáljuk megfejtetni, megérteni a csodálatos képi világot, a képíró mesterek üzeneteit a teremtet világ rendjéről, s az ember helyéről, szerepéről ebben a világban.

A festett táblákon megjelenő **mintakincs** elsősorban növényi - a növekedésre való képességről szól. Gyakori a **négyszirmú rózsza** - ami a keresztet is magába foglalja, így szentség hordozó. Gazdag jelentéstartalommal bír a **tulipán**, ami egyszerű formája ellenére millió variációs lehetőséget hordoz - főképp termékenységi szimbólum, mint a **gránátalma** is - gyönyörű díszítmények születtek mindkettőből. Ez elmondható a bőséget idéző **trombitavirágról** és az Isten felé forduló, felemelt lelkeket ábrázoló **napraforgóról** is.

A növényi ábrázolások nem csupán a szépség igényével megalkotott dekorációk. **Képírás** ez, mely kielégítette a reformáció korabeli, jelképekben gondolkodó népies ízlésvilágot. Templomi mennyezeten gyakran előforduló jelkép **a fa, a fává kiteljesedő életfa**. Alkalmas az élet és a halál kiábrázolására, de évente megújuló lombkoronájával, virágaival, gyümölcseivel az újjászületés szimbóluma is, tehát szakrális hely.

A festett táblák ma, 300 év távlatában magyarázatra szorulnak. Egykor a hívek lelki tisztulását, lelki békéjét szolgálta és megértették őket. Azt gondolom, hogy számunkra, 21. századi emberek számára is gazdag jelentéstartalommal bír ez az újragondolt örökség. Csodálatos dolog megfigyelni, megtanulni, megfejtetni a régi mesterek üzeneteit, kezeik munkáját, formai gazdagságát, színvilágát, gazdag képíró tehetségét.

Egy-egy tábla újraalkotása, rekonstruálása - ami a kiállításon látható - izgalmas és egyben felemelő munka, mikor azt mondhatja az ember, hogy ez megvan, összeállt. A régvolt mesterekkel való lelki közösséget jelenti. Fontos azért is, mert ezek a több százéves munkák állandó felújításra szorulnak, ami a ma élő és dolgozó bútorfestők szívügye. Számos templom mennyezete és karzata újult meg munkájuk által, vagy új terek, épületek mennyezetein, karzatain, bútorain jelennek meg.

Kívánom, hogy a képek nézegetése sok szép felfedezésre vezessen és újabb gondolatokra inspiráljon mindannyiunkat. Ehhez kívánom Isten áldását, lelki vezetését, hogy megszülethessen bennünk a felismerés:

Az egek beszélnek Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.
(Zsoltárok 19,2)

Köszönöm nt. Koncz-Vágási Katalin lelkész nő megtisztelő felkérését, és munkáját, amivel ez a kiállítás megvalósulhatott! Isten áldását kívánom az egész gyülekezet további életére és munkájára!

Nagy Istvánné, Marika
nyugalmozott pedagógus, iskolaigazgató Balmazújváros

Közös névnap a Nappali Klubban

„Hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőrzi a gonosztól. Bizalmunk van az Úrban irántatok, hogy amit elrendelünk, azt megteszitek, és meg is fogjátok tenni. Az Úr pedig irányítsa szíveteket Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára.”
(2Thesszalonika 3–5)

Kedves Ünnepektek!

Ezen a délutánon mindenkit ünneplünk és mindenkit köszöntünk. Igaz ugyan, hogy épp Erzsébet nap van ma, s közöttünk is többen vannak, de velük együtt mindenkire figyelünk. Figyelünk arra, kit, hogy hívnak, kit, hogyan neveztek egykor a szülei. A Bibliában épp Erzsébetről maradt fenn az a történet, aki Zakariás pap felesége volt, hogy a születendő gyermeket, akire nagyon sokat vártak, nem az apjáról nevezték el. Istennek különleges terve volt a születendő gyermekkel, s küldetését már az akkor kapott név magában hordozta. Ő lett Keresztelő János. Ma is minden szülőnek komoly kihívás, hogyan nevezze gyermekét. Folytassa-e a családi vonalat, vagy legyen más, adott esetben valami teljesen új hangzású név.

Kedves névnaposok! Mind nagyon szép nevet kaptatok egykor, s ha visszatekintetek a mögöttetek lévő évtizedekre, akkor talán azt tudjátok mondani: mennyire én vagyok a saját nevem tükrében is. Vagy épp ellenkezőleg, nem tudtok megbarátkozni nevetekkel, vagy annak becézésével. Ám van ennél fontosabb szempont is: *milyen kapcsolatod van Istennel.*

Pál apostol azt írja a thesszalonikaiknak, hogy bizalma van irántuk, s ennek a bizalomnak az az alapja, hogy megtapasztalták az Isten hűségét. Azt, hogy ez a hűség soha nem hagyja el az embert, egész életében vele van, és megőrzi. Benneteket is megőrzött az Isten, s engedte, hogy így közösön legyünk együtt és ünnepeljünk, köszönthessünk mindnyájatokat.

Sok ilyen alkalmon voltunk már együtt, de egyik sem volt egyforma. Mindig más, s nem csak azért, mert eltelt egy újabb esztendő, hanem azért is, mert mi magunk is folyamatosan változtunk. Mégis az apostollal együtt mi is azt mondhatjuk, hogy bizalmunk van irántatok. Olyan bizalom, mely a kölcsönösségre épül. Arra, hogy eljöttetek ide, hogy meghallottátok a hívást, hogy nem csak magatokat hoztátok, hanem másokat is, sőt még üres kézzel sem jöttetek, mint ahogy mi sem vártunk üres kézzel, de legfőképp üres szívvel benneteket.

Szeretettel és jókívánsággal vártunk és köszöntünk titeket, olyan ajándékkal a kezünkben, mely – nem csak a divatos kifejezéssel élve – saját, kézműves termék, hanem olyan egyénileg kigondolt és megvalósított ajándék, mely nem csak a készítőket tette megajándékozottá, mikor elkészültek ezekkel,

hanem most titeket is, akik kapjátok. A közös ebben az a szív, melyből egyrészt kipattant az ötlet, másrészt pedig a ti szívetek, melyek – hiszem – megmelegszenek, látva és érezve azt a többletet, melyet az Isten ad nekünk. Hogyan? Úgy, amint Pál is írta: *az Úr irányítsa szíveteket Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára!*

KVK

Köszönet az Úrnak!

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztetted. Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek. Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem mégy nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemért.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobbban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam a feledékenységek jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezsem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magamat és adj alázatot, hogy belássam, hogy egyre inkább másokra szoruló. Adj kedvet az imádsághoz, a Vele való beszélgetéshez. Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem árasszam a szereteted melegét. Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönet-mondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam a dicséretedet. Tartsd meg és növeld a hitemet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád! Ámen

II. János Pál Pápa

JÓKAI MÓR: Melyiket a kilenc közül?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pestvárosban, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni. Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát, nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni, munkát is jót csinált a jámbor, maguk a vevők panaszolkodtak, hogy nem bírják elszagtatni, amit ő egyszer megvarr.

Volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel, egy sem szökött meg kifizetetlen árjegyzékkel, és János gazda mégis – mégis – nem tudott zöldágra jutni, ahogy németül mondják, sőt nemnéha közel volt hozzá, hogy akármiféle száraz ágat jónak találjon arra, hogy onnan nézegessen le. – Hanem persze ez csak szóbeszéd volt nála; János gazda igaz keresztyén ember volt, s keresztyén ember nem akasztja fel magát, akármilyen szorongatott állapotban legyen is.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hogy egy leány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Ó, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc; mikor lesz már e hosszú sor után punktum? Egyszer azután eljőve a kilencedik; az asszony meghalt, és azután ott volt a punktum.

János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon. – Hej, sok van azzal mondva. Kettő, három már iskolába járt, egyet, kettőt járni kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony édes atyámfiak, ez nem csekély hivatal: próbálja csak meg valaki.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöszeke, barna, emberforma fejekkel!

– Ó, én uram és Istenem, de megáldottál engemet; – sóhajtozék magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélén is túl ott ütötte a mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa, s hurítgatta hol egyiket, hol másikat, a ki álmában rosszul viselte magát. Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az úristennek, még nincsen ok a panaszra; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó között; az úr

Isten őrizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát, még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle.

Nem is volt János mester gyermekeinek semmiféle szándékuk a meghalásra; az már el volt végeztetve, hogy ők mind a kilencen keresztül dolgozzák magukat az életen, s nem engedik át helyüket senkinek; nem ártott azoknak sem az eső, sem a hó, sem a száraz kenyér.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzecskét szedett be; ami ismét a mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszegleten látott aranyos, ezüstös báránnyakkal, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; meg is kérdik előbb, hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle.

János mester egy-egy helyen meg is állt: talán venni kellene belőle? micsoda? mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá. Nem; majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem törik, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok, – szólta, haza érkezve kilencfejű családja körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsonyestéje? Ünnepe ám ez. Nagyon örömdetes ünnep. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a nagyon szép énekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsvajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták azért a szép énekért.

– No! mit mondtam! Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípokot. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem: ti pedig majd aztán utánam.

Azzal komoly áhítatos képpel, levéve zöld sipkáját fejéről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos éneket, ami így kezdődik: „Krisztus urunknak áldott születésén...”

A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt, s ki-kimentek a taktusból, végre mindnyájan tudták azt, s az volt aztán

a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezték azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömeinek harmóniás hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük?

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek ott fenn a mennyben. Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtelen úr lakik, egymaga kilenc szobában: egyikben ül, a másikkban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel; ki tudná, mire használja a többit? Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem van annyi pénze, hogy maga sem tudja, mennyi?

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült ez este, és azon gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? miért nincs a hírlapokban semmi érdekes? miért nincs e nagy szobákban elég levegő? miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom? amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett elébb lassan, aztán mindig erősebben hangzani föl hozzá ama vidámságra ösztönző ének. Eleinte nem akart rá ügyelni, hogy majd vége szakad, hanem a mikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot. Összemorzsolta kialudt szivarát, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására.

Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk, s János mester egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székeréről.

– Kend János mester a csizmadia, ugye? – kérde tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra; nagy szó volt az! egy gyermeket úrrá tenni. Kinek ne ütne ez szeget a fejébe?

– Hogyne adná? Persze, hogy odaadja! hiszen az nagy szerencse.

– No válasszon kend közölök hamar egyet; aztán menjünk. – János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; a második: ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja

formája, mintha csak ötlet látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; ő, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé; de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! válasszatok magatok; melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? szóljatok no; álljon elő, aki akar. A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyerekek azonban e biztatás alatt apródonként mind a háta mögé húzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott bele, s bujt a nagy úr elől. Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyerekeimet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az úr Isten nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alatt, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért. János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót „ezer pengő”, és most a markába nyomva érzé.

A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládjába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott.

Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni.

A nagyobb gyerekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítgatva, hogy nem szabad énekelni; a nagy úr odafenn meghallja.

Maga János mester hallgatva járt fel s alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, mikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekre, mert már elfelejtette. – Nem szabad énekelni.

Azután leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni; addig faragott, addig szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is el kezd dúdolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”.

Először a szájára ütött, hanem azután megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirugta maga alól a széket; kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! instálom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen enyim, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál. Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, sorba állítá orgonasíp gyanánt, közéjük ült alacsony székére, s rákezdék tiszta szívből újra:

„Krisztus urunknak áldott születésén.” S olyan-olyan jó kedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban. (1856)

Áldott ünnep

Áldott ünnep szent karácsony
csak hogy itt vagy újra,
te vagy a mi gyógyulásunk,
üdvösségünk útja.
Mindenünk vagy, nálad nélkül
mi semmit sem érünk,
boldogságot, békességet
csak te adsz minékünk.
Földi nehéz életünkért
hitet adsz cserébe,
s angyalaid fehér szárnya
visz a magas égbe.
Óh mi édes ünnepünk, te
szeléd szép karácsony,
úgy borulj ránk, hogy szívében
minden ember áldjon.

A Zsinat Elnökségének ünnepi körlevele „Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.” (Zsolt 68,20)

Kedves Református Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

Református egyházunk nagy családjának közösségében hálát adunk megtartó Istenünknek azért, hogy napról napra gondot viselt rólunk, megmutatta szabadító irgalmát a legszorultabb helyzetben is, miközben az örök élet tágasságában élhattunk meg minden napot ebben az esztendőben. Sőt, áldott legyen az Isten

azért, hogy gondviselő és szabadító szeretetének eszközei lehettünk a rákbízottak körében.

A 2025-ös esztendőben arra tanított bennünket szabadító Urunk, hogy megtanuljuk észrevenni: mennyi jót kapunk az Úrtól és mennyi jót adhatunk tovább. A bűnbánattartás után mindig a feloldozás öröme következik, mert a keresztyénség lényege a megszabadított ember és nép hálaadó boldogsága. Enélkül nem lehet élni és szolgálni. Ezért készítettük egész évben az „Ez is református” videósorozatot, láttatva, hogy mennyi minden adatik nekünk, és általunk másoknak, az Anyaországban, a Kárpát-medencében és szerte a világban. Minden nehézség ellenére fellélegeztünk ebben az esztendőben, és Magyar Református Egyházunk örömmel végezte minden területen szolgálatát, mert nem önmagunknak éltünk. Ám igazán csak akkor tudunk megnyugodni, ha Kárpátalján is beköszönt a béke.

Egyházvezetőként tudjuk, hogy mindent lehetne jobban, mint amiként most tesszük. Isten erejét kérve igyekszünk hűséggel szolgálni. Ha valakit megbántottunk, bocsánatot kérünk; ha valamit nem jól tettünk, igyekszünk jóvátenni; ha valakire nem jutott elég figyelem, pótolni próbáljuk a mulasztást.

Ugyanakkor köszönjük mindenkinek hűségét gyülekezetekben, intézményekben, testületekben, valahány szolgálati területen. Az Úr megtartó kegyelmére bízunk magunkat a következő esztendőben, hiszen Jézus Krisztus nemcsak megszületett, hanem fel is támadott a halálból, ezért az Ő ügye mindig győztes ügy, de ez a győzelem soha nem gyarló hatalom, hanem csakis szolgálat, valahogy úgy, miként a szentjánosbogárka világít a sötétben.

A jövő esztendő az imádság éve lesz. Imádkozunk tehát azért, hogy áldássá lehessünk egyházunkban, hazánkban, nemzettestünkben és ebben a világban, mint akik Isten országát építik, és minden körülmények között féltő szeretettel felvállalják az evangélium örömét, drága kincsét, hitvalló útját, a magyar reformátusok keresztyén örökségét; ugyanakkor nyitottak mindenkire felé, mert az embereket, csak őket szeretve lehet megszólítani. Ezer sebtől vérzik a világ, benne az emberi életek, ezért az evangéliumot bátran, de csakis szeretettel lehet továbbadni; Istenhez hűen, embert szeretve. Zakariás próféta mondja: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!” (Zak 4,6) Közbenjáró könyörgést mondunk a 2026. esztendő minden hazai, Kárpát-medencei és világban zajló eseményéért, hogy érvényesüljön Isten tökéletes akarata, ami csakis mindnyájunk javát szolgálja.

*Steinbach József püspök, a Zsinat lelkészje elnöke
Molnár János, a Zsinat presbitéri elnöke*

Gyülekezeti Krónika

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Bihari Imre 83 évet élt testvérünk – Budapest, Tárkony utca 68. sz. alatti, egykori sarkadi lakos.

Vigasztaló ige: Máté evangéliuma 5,4: „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*”

Vass Lajosné, született Kiss Róza 90 évet élt asszonytestvérünk – Budapest, egykori sarkadi lakos.

Vigasztaló ige: 1Mózes 48,21: „*Azután ezt mondta Izráel Józsefnek: Én már meghalok. De Isten veletek lesz...*”
1Korinthus 13,13.: „*Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.*”

Vadkerti Imre 80 évet élt testvérünk – Sarkad, Szalontai u. 2. szám alatti lakos. Vigasztaló ige: János 6,16–21: „*Estefélé lementek tanítványai tengerhez, hajóra szálltak, és átmentek a tenger túlsó partjára, Kapernaumba. Sötét volt már, és még mindig nem ment oda hozzájuk Jézus; a tenger pedig háborgott, mert nagy szél fújt. Közben eljutottak mintegy huszonöt vagy harminc futamnyira, amikor meglátták, hogy Jézus a tengeren jár, és közeledik a hajóhoz. Megrémültek, de Jézus megszólalt: „Én vagyok, ne féljete!” Ekkor fel akarták venni a hajóra, de a hajó egyszerűen odaért a partra, ahová tartottak.*”

Isten vigasztalja meg a megtört szíveket!

Jézus

Nem volt a bölcsője
aranyból, gyémántból,
egyszerű emberek rótták össze fából,
és szent lett a jászol.
Nem álltak körül
rangos urak, dāmák,
jāmbor, öreg barmok nyaldosták a lábát
amikor meglátták.
Nem volt pompa, dísz,
fény, csengő ezüstserleg,
kis pásztor fiúcskák zsoldárt énekeltek,
örömen a percnék.
Ékes bíborpalást
nem borult reája,
s o lett a világnak örök igazsága:
Királyok-királya.

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
eldöntötte szívében, ne kedvetlenül
vagy kényszerűségből, mert
a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(2Korinthus 9,7)

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztag az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

A anyaggyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyháztól nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az **egyházfenntartói járulék** befizetésével, személyes adományozással vagy átutalással, illetve a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az összeg ajánlás, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

**Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
számlaszáma:**

**Uni Credit Bank Zrt.
10918001-00000056-54060000**

„Közeledjete az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Jakab 4,8)

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat: szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliáció a
Gyülekezeti teremben: csütörtök délután 4 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban:
vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Ifjúsági Bibliáció: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap
du. 14:30

**Online Istentisztelet a Sarkad TV-vel
közösen** – <https://www.facebook.com/tv.sarkad>

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Nőszövetség: hónap első kedd du. 5 óra – a Klub
teremben

Sérfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra – a
Klub teremben

Imahét a Krisztus-hívők egységéért

2026. január 18-25.

„Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy
reménységre kaptatok elhívást is.”
(Efézus 4,4)

HÁZASSÁG HETE
2026. FEBRUÁR 8-15.
Az elköteleződés ünnepe

Gyülekezeti kirándulás

Beregdaróc – Hét Csillag Üdülő

2026. június 29.(hétfő) – július 3.(péntek)

Napközis Biblia-tábor

2026. július 13.(hétfő) – 17.(péntek)

Ifjúsági Tábor Telkibánya

2026. július 28.(kedd) – 31.(péntek)

Varga Gyöngyi: Újévi áldás

Egy új esztendő friss lendületével
számtalan benne rejlő lehetőséggel
kiszámíthatatlan, megálmodhatatlan történésekkel
új élményekkel, váratlan találkozásokkal
örömmel és félelmekkel
nehéz próbákkal és elkerülhetetlen döntésekkel
gazdagító, jó szavakkal, lüktető élettel és szépséggel
a megszokott, napi rutinnal és ismerős utakkal, emberekkel
egy új esztendő
egy új ajándék
egy erős ígéret
hogy tart még a kegyelem ideje
és mellettünk lesz
és mellettünk marad
Ő, aki irgalmas, kegyelmes, türelmes
szeretettel teljes és hűséges
Egy új esztendő
kapuja tárul
titkai csendben bontakoznak
emberségünkben érlelődő
lélekerősítő Jelenléteddél
maradj velünk
nap mint nap
Irgalom, Kegyelem, Türelem
Szeretet és Hűség Istene.

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
időszakosan megjelenő lapja
Szerkesztő-bizottsági tagok:
Dr. Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelkipásztorok
Dr. Taybani Jamal főgondnok
Péntek István presbiter
Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége
5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.
Telefon: 20/429 – 1285
E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu
Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség